

Her at komme ind paa en Beskrivelse af de Stormfloder, der have været langs Limfjordskysterne i den sidste Menneskealder, skal jeg afholde mig fra. Jeg vil kun nævne, at af dem have vi haft en Række med kortere eller længere Mellemrum. Vi have haft Stormfloden i 1873—74, vi have haft Stormfloden i 1895, og vi havde Stormflod forrige Aar den 6. og 7. November. Men, som sagt, her at komme ind paa en Omtale af Stormflodernes Virkninger deroppe er der vel ingen Anledning til, og det saa meget mindre, som vi have haft Klager fra Ringkøbing Fjorden over de Ulemper, som Stormfloden i Fjor November Maaned forårsagede der, og det, som er sket deroppe, er tilsvarende til, hvad der er sket langs Limfjordens Kyster i den sidste Menneskealder eller mere. Det er derfor naturligt, at Landmændene deroppe stadig klage og søge at faa Forholdene forandrede, hvad der hidtil desværre ikke er lykkedes.

Den mest rationelle Maade, hvorpaa en Forandring kunde indføres, var at lukke Fjorden, og det er ogsaa det Maal, mod hvilket Landmændenes Bestræbelser deroppe have været rettede, nemlig en Lukning af Fjorden mod Vest, og det er ogsaa det, som Kommissoriet til den sidst nedsatte Limfjordskommission udtrykkelig nævner. Derved vilde der skabes en varig Forbedring af de skitserede Forhold. Desværre er denne Kommission, som nu har afgivet sin Betænkning, kommen til det modsatte Resultat, idet den fraraader en Dæmning over Oddesund. Den skriver i sin Indstilling — jeg citerer kun nogle faa Linier —: „Man fraraader Dæmningsanlæg over Oddesund og overhovedet Dæmningsanlæg, der gaa ud paa eller kunne have til Følge en Ophævelse eller Indskrænkning af den nuværende Kanalforbindelse mellem Limfjorden og Vesterhavet.“ Det er med den dybeste Beklagelse, at Landmændene langs Limfjordens Kyster have modtaget denne Kommissions Indstilling. Jeg vil ganske vist tilføje, at jeg aldrig havde ventet, at denne Kommissions Flertal vilde komme til det Resultat, at vi skulde lukke Fjorden mod Vest; Kommissionens Sammensætning var af den Natur, at ingen kunde tage fejl med Hensyn til, hvorledes Flertallets Indstilling vilde blive, men jeg havde dog ventet, at der var blevet et større Mindretal, end Tilfældet er, for Lukningen, men beklageligvis er der ikke kommet et saadant.

Det mest rationelle vilde ubetinget være at lukke Fjorden, og det er ogsaa det, vi Landmænd stadig have ønsket, men naar Limfjordskommissionen ikke har ment at kunne anbefale det, er det paa Grund dels af Fiskeriforholdene og forskellige Interesser, som have dermed at gøre, og dels paa Grund af de Interesser for Sejladsen, som knyttede sig til en Forbindelse mellem Limfjorden og Vesterhavet. Hvad de første Interesser angaar, er det vanskeligt at sige noget bestemt derom, men der er vel Sandsynlighed for, at Fiskeriet vilde lide betydeligt ved en Lukning mod Vest. Og selvfølgelig knytter der sig ogsaa til en Forbindelse mellem Limfjorden og Vesterhavet den Interesse, som hænger sammen med Fiskeriet, at vi have de to Redningsdampere liggende ved Lemvig, idet de ikke synes at være tilbøjelige til at ligge ved Molerne ved Hanstholm og Vorupør. Jeg havde troet, at de to Moler, som skulde yde Beskyttelse for Fiskerne under Landgang, ogsaa vilde være tilstrækkelig Beskyttelse for de to Redningsdampere til, at de kunde have Station der. For deres Skyld kunde der ikke være noget til Hinder for, at vi lukke Fjorden mod Vest.

Jeg vil dernæst nævne, at Kommissionen foruden at fraraade en Lukning af Fjorden mod Vest har foretaget — hvad den ogsaa har været opfordret til i Kommissoriet — en Beregning over, hvad det vilde koste at lukke Fjorden ved Oddesund. Og de Beregninger og Overslag, som foreligge herom, gaa da ud paa, at en Dæmning over Oddesund vil koste 3½ Mill. Kr. Kommissionens Betænkning gør dernæst opmærksom paa den ene Side paa de Fordele og de Udgiftsbesparelser, der ville være forbundne med en saadan Dæmning, og paa den anden Side de Tab og Udgiftsforøgelser, der ville følge hermed. Der kan jo ikke være Tale om her at gennemgaa denne omfattende Kommissionsbetænkning, men jeg ønsker dog at nævne, at det forekommer mig, der er noget modsigende i de Udtalelser, som ere fremsatte af Ingeniør Poulsen i Lemvig med Hensyn til Lukningen ved Oddesund og med Hensyn til Lukningen af Thyborønkanalen. Jeg kan ikke lade være med at henvise til de Udtalelser, der findes i Kommissionsbetænkningen Sp. 220: „Spørgsmaalene om Limfjordstangernes Sikring ved Høfder og Diger og om Thyborøn Kanals Eksistens staa i uløselig indbyrdes Forbindelse, idet man maa antage, at dersom Tangerne havde været overladte til sig selv siden Agger Kanals